

CHCEME VIDĚT JEŽÍŠE!

Základ kázání: **J 12:20-32**

²⁰ *Někteří z poutníků, kteří se přišli o svátcích klanět Bohu, byli Řekové.* ²¹ *Ti přistoupili k Filipovi, který byl z Betsaidy v Galileji, a prosili ho: "Pane, rádi bychom viděli Ježíše."* ²² *Filip šel a řekl to Ondřejovi, Ondřej a Filip to šli říci Ježíšovi.* ²³ *Ježíš jim odpověděl: "Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka."* ²⁴ *Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.* ²⁵ *Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný.* ²⁶ *Kdo mě chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mě slouží, dojde cti od Otce."* ²⁷ *"Nyní je má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel."* ²⁸ *Otče, oslav své jméno!" Z nebe zazněl hlas: "Oslavil jsem a ještě oslavím."* ²⁹ *Zástup, který tam stál a slyšel to, říkal, že zahřmělo. Jiní tvrdili: "Anděl k němu promluvil."* ³⁰ *Ježíš na to řekl: "Tento hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám."* ³¹ *Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven."* ³² *A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě."*

I. POHANÉ – CHTĚJÍ VIDĚT JEŽÍŠE

Milí bratři, milé sestry,

kdysi se jedna moje kolegyně farářka zajímala o službu v nejmenovaném evangelickém sboru. Staršovstvo tamního společenství se tedy o jejím zájmu dozvědělo a napsalo milé kandidátce dopis. V tom dopise se ptali sestry farářky mimo jiné na to, zda umí péct buchty. Bylo to pro ně důležité, aby jejich nová farářka tuto ženskou dovednost zvládala. Vždyť až třeba přijdou na faru hosté nebo až se sbor sejde po bohoslužbách u kafe, sestra farářka může přinést napečené buchty. Tato otázka staršovstva přiměla sestru farářku změnit názor. Už o službu v tom sboru neměla zájem a našla si sbor jiný. Ani se vlastně nedivím. Pokud je pro staršovstvo důležité, aby jejich kazatelka uměla péct dobré koláče, pak asi nemá správně srovnané hodnoty...

Ti lidé, kteří přišli za Filipem, učedníkem Krista, mají správně srovnané hodnoty. Oni nechtějí od Filipa nic jiného, než aby jim ukázal Ježíše.

- ²⁰ *Někteří z poutníků, kteří se přišli o svátcích klanět Bohu, byli Řekové.* ²¹ *Ti přistoupili k Filipovi, který byl z Betsaidy v Galileji, a prosili ho: "Pane, rádi bychom viděli Ježíše."*

A doslovný překlad jejich žádosti je ještě naléhavější:

- *Pane, chceme vidět Ježíše.*

A) Bratři a sestry, co je to vlastně za lidi? Jsou to *Řekové*, jak nám sděluje evangelista Jan. Tedy: Pohané. Neobřezaní. Ne-židé. Označení „Řek“ bylo souhrnným označením pohanů různých národů a různých jazyků. Tak to známe třeba z listů apoštola Pavla:

- ²² *Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost,* ²³ *ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství,* ²⁴ *ale pro povolané, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. (1K 1:22-24)*

Takže tito *Řekové* nemuseli být zrovna z Řecka. Mohli být odkudkoli. V té době žilo mnoho pohanů i v Izraeli, především v jeho severní části, v Galileji. Nemuseli tedy přicházet zdaleka.

B) Dále: Byli to lidé, kteří sympatizovali s židovským náboženstvím. Z nějakého důvodu jim imponovalo. Oslovovalo je židovské uctívání Hospodina. A zajímali se o židovské náboženství natolik, že přišli o svátcích do Jeruzaléma, aby se zúčastnili bohoslužeb v Chrámu. A skutečně: I jiní (mimo-bibličtí) tehdejší kronikáři dokládají, že mnozí pohané navštěvovali – zvláště o židovských svátcích – Jeruzalém a Chrám. Přišli se klanět jedinému Bohu Abrahama, Izáka a Jákoba. Byť museli zůstat jen ve vnějším nádvoří Chrámu – jakožto nečistí a neobřezaní.

C) Tito pohané zřejmě slyšeli o Ježíši, o jeho učení. Ale především asi o jeho divcích, o jeho znameních. Jen na rovině Janova vyprávění už Ježíš učinil mnoho zázraků, jejichž dosavadním vrcholem bylo vzkříšení několik dní mrtvého a pohřbeného Lazara (J 11).

Možná se ale také doslechli o tom, že Ježíš vyčistil chrámové nádvoří od prodavačů a směnárníků (J 2). Právě to nádvoří, kam se přicházeli modlit pohané. Ježíš tehdy volal na všechny ty chrámové podnikatelíčky:

- *"Pryč s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržiště!"* (J 2:16)

A ve verzi jiných evangelistů Ježíš v tu chvíli učil:

- *"Což není psáno: 'Můj dům bude zván domem modlitby pro všechny národy'? Vy však jste z něho udělali doupe lupičů."* (Mk 11:17)

Proč to Ježíš učinil? Protože jistě znal Hospodinovy výroky z proroka Izajáše o pohanech a o Chrámu:

- ⁶ *Těm z cizinců, kteří se připojili k Hospodinu, aby mu sloužili a z lásky k jeho jménu se stali jeho služebníky, praví: "Všechny, kdo dbají na to, aby neznesvěcovali den odpočinku, kdo se pevně drží mé smlouvy, ⁷ přivedu na svou svatou horu a ve svém domě modlitby je oblažím radostí, jejich oběti zápalné a obětní hody dojdou na mém oltáři zalíbení. **Můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy,** ⁸ je výrok Panovníka Hospodina, který shromáždí zahnané z Izraele. Shromáždím k němu ještě další, k těm, kteří už k němu byli shromážděni."* (Iz 56:6-8)

Ježíš se tedy mimo jiné zastane bohabojných pohanů tím, že chce, aby v Chrámu nacházeli Hospodina a jeho slávu – a ne Ikeu a Kaufland dohromady. Možná právě tato událost motivovala tyto Řeky k tomu, aby zatoužili vidět Ježíše. Ale jinak úplně upřímně: My vlastně nevíme, proč tito pohané chtějí vidět Ježíše. Neznáme jejich osobní důvody. To všechno jsou jen dohady. Každopádně je však vede neviditelná ruka Páně. Copak Ježíš neřekl, že:

- ³⁷ *Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven, ³⁸ neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; ³⁹ a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den.* (J 6:36-39)

A jen pár stránek před touto událostí Ježíš prohlašuje:

- ¹⁴ *Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne, ¹⁵ tak jako mě zná Otec a já znám Otce. A svůj život dávám za ovce. ¹⁶ **Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. Uslyší můj hlas a bude jedno stádo a jeden pastýř.*** (J 10:14-16)

Bratři a sestry, není to krásné? Oni chtějí vidět Ježíše. Oni touží poznat Ježíše blíž. Oni si přejí setkat se s Ježíšem. Nejdou sice přímo za Ježíšem... Možná proto, že mají obavy, zda je Kristus vůbec přijme. Přece jen: Jsou to neobřezaní a nečistí pohané! A proto jdou za Ježíšem oklikou. Oslovují jednoho z Ježíšových učedníků, Filipa. A žádají po něm, aby jim zprostředkoval setkání s Ježíšem.

Bratři a sestry, nebylo by to krásné? Nebylo by krásné, kdyby za námi přicházeli lidé s touhou vidět Ježíše? Nebylo by nádherné, kdyby třeba do tohoto kostela přicházeli noví lidé – a chtěli se setkat s Ježíšem, poznat ho, být mu blíž v životě? Ano, v týdnu byl náš kostel plný až k prasknutí... Ale lidé chtěli slyšet krásnou vážnou hudbu. A ne evangelium. Chtěli vidět zkušené a dobré umělce. A ne Pána Ježíše.

A přesto: Čas od času i my zažijeme tuto krásu... Že k nám přijdou lidé, kteří chtějí vědět víc o Kristu, o naší víře a naději. Někdy se zeptá dítě svých rodičů. Jindy se vnučata dožadují, abychom jim povykládali příběh z Bible – o Pánu Ježíši. Někdy se na nás obrátí naši známí – a to třeba ve chvíli, kdy s tím vůbec nepočítáme a jsme z toho trochu zaskočení. A jindy zase naopak úplně neznámí lidé, s kterými jsme se právě seznámili. Občas na to jdou lidé oklikou. Jindy úplně přímo, bez jakýchkoli vytáček. Ale všechny tyto situace jsou úžasné, protože – z nám neznámého důvodu! – se lidé chtějí setkat s Ježíšem. Vidět Ježíše. Žít blízko Ježíši. Byť třeba ještě pořádně nevědí, kdo to vlastně je... Ano, my kolikrát víme jen to, co věděl Filip v danou chvíli: Že tito pohané chtějí vidět Ježíše. Ale v tom případě Filip ví to nejdůležitější! Není potřeba vědět nic víc.

Bratři a sestry, z toho pro nás vyplývají tři věci:

1) Za prvé: Budme Bohu vděční za všechny situace, kdy si nás použil přesně tak, jako si použil Filipa. Budme Bohu vděční za každý okamžik, kdy jsme byli takovými prostředníky mezi Kristem a lidmi kolem nás. Chvalme Boha za chvíle, kdy jsme my sami lidem ukazovali na Krista svým životem. Beze slov. Skrze prakticky projevenou lásku, odpuštění, pomoc, podporu druhých lidí.

Ale děkujeme Bohu i za ty chvíle, kdy jsme se snažili ukázat Pána Ježíše druhým – a přitom jsme měli dojem, že to k ničemu nevedlo, že to nebylo k ničemu dobré. Protože třeba k osobnímu setkání těch lidí s Kristem nakonec nedošlo. Nakonec ti lidé s Kristem žít nezačali. Neuvěřili v něj. No, nakonec... Nakonec nikdy nevíme! Naděje umírá poslední, že?!

Vždyť i tento dnešní biblický text (mám ten dojem) je otevřený. Má otevřený konec. Dozvídáme se z něj snad, zda ti pohané nakonec s Ježíšem mluvili tváří v tvář? Nedožíváme! Dozvídáme se z tohoto oddílu, že ho snad ti pohané následovali? Ne! Tak jako nevíme s určitostí, proč vlastně za Filipem ti pohané přišli, tak nevíme ani to, zda se ono setkání vlastně uskutečnilo!

Tak i každá situace, kdy si právě nás Bůh použije jako prostředníky mezi Kristem a lidmi kolem nás, má otevřený konec. Nikdy nám hned nemůže být jasné, k čemu to všechno vlastně povede. A jak s tím Bůh naloží.

2) Za druhé: Modleme se, aby Bůh naše služby v tomto směru využíval. Aby si nás samotné používal jako prostředníky mezi Pánem Ježíšem a lidmi kolem nás. Jako zprostředkovatele takového naprosto klíčového a životně důležitého setkání. Ano, je dobře, když lidé chtějí vidět náš kostel zevnitř. Ale kéž by to u prohlídky kostela nezůstalo! Je dobře, když chtějí slyšet zpěv z Kancionálu a k tomu rozezvučené varhany. Ale kéž by chtěli slyšet také evangelium o Pánu Ježíši – třeba z textu našich kancionálů! Ničemu neškodí, když do našeho kostela mnozí lidé přicházejí jednou ročně právě na Javornické smyčce. Ale kéž by je v tomto našem kostele zaujala třeba prostota naší zbožnosti, nebo verš z Písma napsaný na zdi či na kazatelně, nebo zpěvník na lavici, nebo my sami, kteří jsme zde doma! Kéž by zatoužili po tom podstatném: Vidět Ježíše. Poznat Ježíše. Být s Ježíšem. Jít s Ježíšem celým životem.

3) A za třetí: Tato žádost „nevěřících“ pohanů nás v neposlední řadě musí také **trochu zahanbit**... Protože jsou chvíle v našich životech, kdy ani my sami Ježíše vidět nechceme. Kdy chceme vidět kdeco, ale Ježíše ne. Kdy chceme být s kdekým, ale s Ježíšem zrovna ne. Kdy chceme hlouběji poznat kdeco, ale evangelium ne. Kdy následujeme kdekoho a zajímáme se vážně o kdeco – jen o Krista zrovna ne. A tak křesťane, zamysli se: Co ty sám vlastně chceš? Chceš vidět Ježíše? Chceš být stále víc v jeho světlé přítomnosti? O co ti v životě jde? Jde ti skutečně o to: Víc Krista znát? Po čem vlastně touží tvá duše? Po klidu? Po zdraví? Po úspěchu? Po majetku? Po ukojení tvých vášní? Po zábavě? Po kráse? A co po Kristu? Touží tvá duše po Kristu? Můžeš s žalmistou zpívat upřímně:

- ² *Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože!* ³ *Po Bohu žízním, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří?* (Ž 42:2-3)

Kde je tvé srdce? Je u Krista? Je blízko tvému Spasiteli? Nebo je mu na hony vzdáleno? Jak je na tom tvé nitro? Je Kristu otevřeno? Nebo se mu naopak zavírá? Protože – a teď dávejme dobrý pozor! – jen pokud jsme my blízko Pánu Ježíši, můžeme druhým zprostředkovat dobré setkání s naším Spasitelem.

II. FILIP – PROSTŘEDNÍK MEZI LIDMI A JEŽÍŠEM KRISTEM

A tím jsme se přesunuli do druhé části dnešního kázání. Ted' nás bude zajímat, **proč vlastně ti pohané šli zrovna za Filipem?** Možná se vám zdá, že tato otázka je úplně mimo mísu. Že to je otázka, kterou může položit akorát tak nějaký hnidopich. Že nás to nikam neposune: Zjistit, proč ti pohané požádali zrovna Filipa, aby je přivedl ke Kristu. Jenže, bratři a sestry, u Jana není nic náhodné. Když apoštol Jan něco vypráví, pak vždycky s nějakým záměrem, který musíme odhalit. V tomto případě tomu není jinak.

1) Takže důvodů mohli mít ti pohané hned několik – proč šli zrovna za Filipem. Za prvé: Filip je pohanské jméno. (*Filippos* znamená v řečtině „Milovník koní“). Navíc to bylo velmi rozšířené jméno mezi pohany. Toto jméno proslavil Filip Makedonský, otec slavného vojevůdce Alexandra Velikého. Takže když pohané přicházeli za Ježíšem a chtěli zprostředkovat setkání s ním, mohli si logicky vybrat toho, který měl řecké jméno. Pohanské jméno. Třeba si říkali, že pro ně bude mít větší pochopení než takový Juda.

2) Dále Jan vzpomíná, že **Filip byl z Bethsaidy**, tedy ze severní části Izraele. O této krajině jsme už řekli, že byla plná pohanů. Pokud – a to už je hypotéza! – pokud tedy tito pohané bydleli zrovna v Galileji, mohli Filipa osobně znát. Mohli to klidně být jeho sousedé. Ale jak říkám: To je jen dohad.

3) No, dobře... To jsou sice zajímavé konstrukce, ale jejich potvrzení či vyvrácení nám nic nepřinese. Proto je třeba jít hlouběji a podívat se na Filipa samotného. Co se o něm dozvídáme z Janova evangelia? Hned v první kapitole svého spisu Jan vypráví o Filipovi:

- ⁴³ *Druhého dne se Ježíš rozhodl vydat na cestu do Galileje. Vyhledal Filipa a řekl mu: "Následuj mě!" (J 1:43)*

Podle Jana je Filip úplně první učedník, kterého Ježíš osobně vyzval k následování. Je to sice v pořadí čtvrtý učedník, který začal Krista následovat (po Janovi, Ondřejovi a Petrovi), ale úplně první učedník, kterého Ježíš sám pozval na společnou cestu. Kterého Ježíš sám vyhledal.

Co nám to napovídá? Nejprve tě musí vyhledat sám Pán Ježíš, než ty budeš pomáhat druhým v hledání Krista. Nejprve tě musí k sobě přivést Kristus sám. Až poté budeš ty vodit druhé lidi ke Kristu.

Potřebuje člověk k této službě snad nějakou jinou kvalifikaci než to, že je on sám následovníkem Krista? Nepotřebuje! Jít za Kristem – to je jediná nutná kvalifikace! Ať už pohané ve Filipovi viděli či neviděli člověka jim nakloněného pro své pohanské jméno (přitom Filip byl jistě Žid jak poleno!)... Ať už ho znali z Galileje, nebo neznali... Oni na něm viděli, že je Pánu Ježíši nablízku. Že je s ním. Že o něm jen nemluví, že o něm nepíše jen nějaká zbožná pojednání. Že s Kristem skutečně žije. Že má osobní zkušenost s tím, jaké to je: Žít v blízkosti Krista. Být mu v patách. Následovat ho.

Bratři a sestry, to se především týká nás kazatelů! Těžko můžete chtít po nás, kazatelích, abychom vám ukazovali a zprostředkovali Krista, když s ním třeba vůbec nežijeme! Když ho osobně neznáme. Když za ním osobně nejdeme. Když mu nejsme v patách. Když jsme mu sami neotevřeli své nitro. Když máme ústa plná chytrých a sladkých řečí, ale na našem životě je vidět, že nablízku Ježíši přece jen nejsme. Dokážeme napsat diplomové práce o Ježíšově životě, dokážeme chytře a podbízivě mluvit o Kristu z kazatelny – a pak nás třeba zaskočí prostá otázka: *Co pro tebe znamená život s Ježíšem?* A my nevíme. My, kazatelé tápeme. Jsme zahanbeni. Proč? Protože třeba žádný život s Ježíšem nevedeme. Opravujeme sborové budovy, vymýšlíme granty, mícháme se do politiky, organizujeme charitativní (nebo jen zábavné) akce, hodně čteme a tvoříme pěkné webové stránky sboru a máme desítky přátel na Facebooku – ale nežijeme s Ježíšem. A podle toho pak vypadá nakonec i naše služba... Kdo sám Krista nevidí, nemůže druhým umožnit Krista zahlédnout...

A to samozřejmě platí nejen pro faráře a farářky, ale také pro všechny vedoucí našich společenství. Pro presbytery a presbyterky. Můžou to být machři na opravování budov. Můžou to být chytrí a výřeční a pracovití lidé. Můžou to být skvělí organizátoři a vážení lidé ve společnosti – ale o životě s Kristem třeba nemají ani páru. Žel, tak bídne někdy vypadají i naše staršovstva!

A co bychom pak chtěli po řádných členech našich sborů! Vždyť ryba vždycky smrdí od hlavy!

4) Ano, **Filip následoval Krista. Ale nejen to! On okamžitě zahájil evangelizaci.** Bezprostředně poté, co jej Ježíš povolal na cestu následování. Poslouchejte:

- ⁴⁴ *Filip byl z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova; ⁴⁵ Filip zase vyhledal Natanaela a řekl mu: "Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně i proroci, Ježíše, syna Josefova z Nazareta." ⁴⁶ Natanael mu namítl: "Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?" Filip mu odpoví: "Pojď a přesvědč se!" (J 1:44-46)*

Filip vyhledá Natanaela, aby mu řekl, že našel Mesiáše. (No, bylo to vlastně naopak: Mesiáš našel Filipa!) A nejen že Filip okamžitě zvěstuje Natanaelovi Krista. On se nenechá ani odradit prvním neúspěchem. Natanael mu nevěří. Nejeví o Mesiáše z díry zvané Nazaret žádný zájem. Ale Filip ho i přesto vyzve, aby šel s ním a sám se přesvědčil. Na vlastní oči. Na vlastní uši. Filip je tedy zprostředkovatelem setkání Krista s druhými lidmi od samého začátku své víry.

Bratři a sestry, tento rozměr naší víry my evangelíci často ztrácíme... My bychom totiž neměli jen nečinně sedět a čekat, až se nás někdo na Krista zeptá. Ale sami bychom měli ke Kristu druhé lidi zvat.

5) A v neposlední řadě: **Filip se na cestě za Kristem musel vyrovnávat i s pochybnostmi. A to je cenné!** K víře totiž pochybnosti patří. A kdo říká, že nikdy nepochyboval, ten si to buď nepamatuje, nebo si prostě lže do kapsy. Filip ví, co je to malá víra. Co jsou to pochybnosti. Janovo evangelium vypráví, že když Ježíš po svých učednících žádal, aby nasýtí zástupy hladových lidí, právě Filip zapochyboval.

- ⁵ Když se Ježíš rozhlédl a viděl, že k němu přichází četný zástup, řekl Filipovi: *"Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?"* ⁶ To však řekl, aby ho zkoušel; sám totiž věděl, co chce učinit. ⁷ Filip mu odpověděl: *"Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo."* (J 6:5-7)

Ježíš si vyzkoušel Filipovu víru. A Filip v této zkoušce zrovna neobstál. Nedokázal si představit, že by Kristus mohl učinit tak veliké znamení: Nasytit celý ten obrovský zástup.

Ano, Filip je zkušený věřící. Zkušený právě pro své pochybnosti. Pro svá selhání. Pro svou malou víru. A právě tato selhání víry jsou velmi cenná pro ty, kteří k nám přicházejí, abychom jim Krista zprostředkovali. Protože nás samotné vedou k pokoře. Ten, kdo selhal v cestě za Kristem – byť jen jedinkrát a maličko! – ten ví, že on sám není spasitel světa. Ale že jen Kristus zachraňuje. *Kristus je vším. Já nejsem nic víc než jeho svědek.* Kdo někdy zavrával na cestě víry, ten už ví, že Kristus je především milosrdný Pán, který nám odpouští naše selhání a nezříká se nás jen proto, že na cestě za ním klopýtáme.

6) A totéž platí o Filipově znalosti Ježíše samotného. **Filipovo poznání Ježíše Krista se stále rozvíjí.** Filip prochází změnami. Zjišťuje, že nepobral všechnu moudrost světa. Tento učedník ví, že je pořád na cestě za Kristem. A ne už jednou provždy v cíli. A proto se jistě nebude před druhými lidmi předvádět, jaký je znalec Krista. Bude pokorným svědkem Pána Ježíše. To slyšíme z poslední zkazky o Filipovi z Janova evangelia. Z Ježíšovy řeči na rozloučenou:

- ⁸ Filip mu řekl: *"Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!"* ⁹ Ježíš mu odpověděl: *„Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce?"* ¹⁰ Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? ¹¹ Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky!“ (J 14:8-11)

Bratři a sestry, jaký prostředník mezi Ježíšem a lidmi bude užitečnější? Ten, který si bude o sobě myslet a říkat, že už ví všechno? Že už poznal celého Krista a nic ho už nepřekvapí? Nebo ten, který pokorně uzná, že pořád vidí jen v zrcadle? Tak to přece s pokorou vyznává apoštol Pavel:

- ¹² *Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.* (1K 13:12)

Domnívám se, že je to jasné: Za pokornými křesťany lidé půjdou raději – s prosbou vidět Krista. Já bych určitě šel za pokorným učedníkem, a nikoli za pyšným rádoby znalcem... Učedník se učí. Učedník nevyučuje. A my jsme učedníci. Ne učitelé. Ti, kteří se stále učí od našeho Mistra a Učitele. A ne ti, kteří učí, jako by oni sami byli Mistři.

- ² *Na stolicích Mojžíšově zasedli zákoníci a farizeové.* ⁷ *Libí se jim, když je lidé na ulici zdraví a říkají jim 'Mistře'.* ⁸ **Vy však si nedávejte říkat 'Mistře': jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratři.** ⁹ *A nikomu na zemi nedávejte jméno 'Otec': jediný je váš Otec, ten nebeský.* ¹⁰ **Ani si nedávejte říkat 'Učiteli': váš učitel je jeden, Kristus.** (Mt 23:2-10)

III. ONDŘEJ – STEJNÝ UČEDNÍK JAKO FILIP

Bratři a sestry, kdybychom si pořádně přečetli Janovo evangelium, pak by nás neudivilo, že Filip šel nejdřív za Ondřejem. Poradit se. Domluvit se. Nejdřív za Ondřejem – a pak až za Ježíšem. Filip totiž od Ježíše už slyšel varování:

- *Na cestu k pohanům nevstupujte, do samařské obce nechoďte; jděte raději ke ztraceným ovčím z lidu izraelského.* ⁷ *Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské.* (Mt 10:5-7)

Možná měl tento učedník obavy, zda ho Ježíš nevyhodí... Ale proč šel zrovna za Ondřejem? Protože **Ondřej byl na tom stejně jako Filip!** Ke Kristu ho přivedl Jan Křtitel, jehož byl nejprve učedníkem.

- ³⁵ *Druhého dne tam byl opět Jan s dvěma ze svých učedníků.* ³⁶ *Spatřil Ježíše, jak jde okolo, a řekl: "Hle, beránek Boží."* ³⁷ *Ti dva učedníci slyšeli, co řekl, a šli za Ježíšem.*

- ³⁸ Když se Ježíš obrátil a uviděl, že jdou za ním, otázal se jich: "Co chcete?" Řekli mu: "Rabi (což přeloženo znamená: Mistře), kde bydlíš?" ³⁹ Odpověděl jim: "Pojďte a uvidíte!" Šli tedy, viděli, kde bydlí, a zůstali ten den u něho. Bylo kolem čtyř hodin odpoledne. ⁴⁰ **Jeden z těchto dvou, kteří slyšeli, co Jan řekl, a Ježíše následovali, byl Ondřej, bratr Šimona Petra.** ⁴¹ **Vyhledal nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: "Nalezl jsem Mesiáše (což je v překladu: Kristus)." ⁴² Přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohledl a řekl: "Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas (což se překládá: Petr)." (J 1:35-42)**

A co udělal Ondřej – hned poté, co začal následovat Krista? Obratem přivedl k Ježíši svého bratra, Šimona Petra! **Ondřej byl stejně zapálený pro zvěstování evangelia jako Filip.**

A navíc: **I Ondřej dobře věděl, co je to malá víra a pochybnosti.** Než Ježíš tehdy začal rozdávat chléb a ryby zástupům, vyzkoušel si nejprve Filipa, jak jsme slyšeli. Ale hned na to se ukázala i Ondřejova malověrnost:

- ⁸ Řekne mu (Ježíši) jeden z učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra: ⁹ "Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby; **ale co je to pro tolik lidí!"** ¹⁰ Ježíš řekl: "Ať se všichni posadí!" Na tom místě bylo mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. ¹¹ Pak vzal Ježíš chleby, vzdal díky a rozdíl sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. ¹² Když se nasýtli, řekl svým učedníkům: "Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!" (J 6:8-12)

IV. JEŽÍŠ – SPASITEL VŠECH

Bratři a sestry, jak to celé setkání dopadlo? Na první poslech velmi zvláště:

- ²² Filip šel a řekl to Ondřejovi, Ondřej a Filip to šli říci Ježíšovi. ²³ Ježíš jim odpověděl: "Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka.

To nám hlava nebere... Proč Pán Ježíš odpověděl svým učedníkům tak tajemně, tak zvláště? Proč prostě neřekl buď: *Přived'te je.* Nebo: *Nevod'te ty pohany ke mně.* Co tím tedy Pán Ježíš chce říct? Že podle něj se přiblížil duchovní i historický zlom. Pohané už přicházejí za Synem člověka. Pohané už chtějí vidět Ježíše. A to znamená jediné: Že se přiblížil konec Ježíšova pozemského života. Že už je na dosah Ježíšovo oslavení. Tedy přesně: Jeho kříž. Jeho smrt na kříži. Jeho smrt, která teprve těmto i mnohým jiným lidem otevře oči a srdce. Jeho smrt, která jim teprve umožní jít za Ježíšem a vidět Krista v pravém světle. A dosáhnout tak spasení.

Vždyť Ježíš končí celé toto své vyučování slovy:

- ³² *A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.* (J 12:32)

Ano, už je to tady, bratři a sestry. Už je to dávno tady. Kristus byl oslaven a vyvýšen na golgotském kříži. Svého Otce tímto činem poslušnosti oslavil. A nám otevřel cestu za sebou. Skrze svou smrt za naše hříchy nás nehodné pozval na cestu následování. Přitáhl si nás všechny k sobě. Daroval nám věčný život. A my doufáme, že zdaleka nejsme poslední... Že si Pán Ježíš k sobě přitáhne ještě mnohé lidi, třeba i ty z našeho okolí. A třeba právě skrze nás.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, Spasiteli světa, tobě děkujeme, že jsi právě nás přitáhl k sobě. Že jsi svým křížem přikryl všechny naše dluhy vůči Bohu a bližním, že jsi nás pozval do své blízkosti a vedeš nás k poslušnému následování. Prosíme tě, abychom ti mohli být skutečně nablízku. Abychom skutečně toužili být s tebou, vidět tě, slyšet tě, stále víc tě poznávat. A také prosíme, aby právě skrze nás směli druzí lidé poznávat tebe samého, vidět tě, být a žít s tebou. Ať se to děje, Pane, z tvé dobroty a milosti! Amen.*